

Georg Klein:

Méhfényben. Elbeszélések

(részlet)

Méhfényben

EGY

Egyedül vagyok, de nem beszélek magamban. Még ma sem, amikor legutolsó alkalommal teljesíték szolgálatot a recepciónál, és minden okom megvolna a motyogásra, de még ma sem fog egyetlenegy meggondolatlan szótag sem kicsúszni a számon. Elvégre jelen voltam, amikor itt lent, a kancellár asszony hivatalának a bejáratánál és az előcsarnokában beszerelték az új, csúcsteljesítményű mikrofonokat. Senki, egyetlen méhészt se magyarázza meg nekem, mennyit fejlődtek időközben a hangrögzítő szoftverek. Minden sóhajt, minden ásítást a hangsebességnél gyorsabban dolgoznak fel korábbi sóhajokkal vagy korábbi lihegésekkel együtt valamiféle végzetes látletté. Ezért van a régi fiú a kapunál, ezért maradtam szépen mindig csöndben. Ha senki nem akart be- vagy kimenni a kancellár asszony hivatalából, ha nem volt szükség üdvözlésre vagy útbaigazításra, tőlem egy árva hang, főleg énes mormogás nem volt hallható.

Mindazonáltal tiszta mondatokban gondolkodom. Ezt meg lehet tanulni. Időtlen időekkel ezelőtt rendszeresen gyakoroltuk kiképzésünk során: „Ismeretlen középkorú férfi közeledik futólépésben a főbejárat magasságában a kordon felé!” Így hangzott ez annak idején. Észlelés, gondolat, kifejezés. Minden tényállás tisztességes mondatokba foglalható. Ami az akut kontextusban nem világos, verbálisan átmenetileg nem egyértelmű megfogalmazást nyer: „A személy kézhosszúságú fekete tárgyat, talán maroklófegyvert vesz elő dzsekije jobb zsebéből!”

Még egy szűk óra van hátra műszakváltásig. Utolsó műszakváltás, azután a fennmaradó szabadnapok, azután nyugállomány. Mindenesetre így gondolom. Fájt a hátam. Az új ergonomikus forgószék állítólag páratlanul gerincbarát, én azonban egyszerűen túl magas vagyok egy olyan tevékenységhez, melyet főképpen ülve kell végezni. Ennek ellenére nem sóhajtozom. Engem aztán egyetlen mikrofon se halljon nyögdécselni.

Egykor hajszál híján épp a magasságom miatt nem vettek át a kiemelt személyvédelemhez, később azonban kimagasló mentális értékeim lehetővé tették a kivételt a szabály alól: reakciósebesség, spontán térkoordináció, stresszrezisztencia, tökéletes testkontroll! Nem kenyerem a dicsekvés. De ami igaz, az igaz. Az évfolyamomban messze én voltam a number one.

A hajdani kollégák időközben szinte mindnyájan elvándoroltak a magánszektorba. Private Security! A celebritások köreiből mindmáig igény van rájuk. A vonatkozó fényképeken és filmcsekkéken elegendő figyelni a háttérre: a hírességek mögött továbbra is magunkfajta áll. Hatalmas fickók dugóval a fülükben. Lehetőleg száz plusz kilósak, előszeretettel ezüstös kefefrizurával. Hát igen, entertainment background security, ez számomra is opció lehetett volna. Csak tizenkét esztendőcskéje, hogy állam atyánk még egyszer felkínálta arany kézfogását. Én azonban – korrekt mondatokba foglalt belső mérlegelés után! – a szolgálat meghosszabbítását, a tiszteletbeli szolgálatot, vagyis a szinte haszontalan üldögélést választottam a kancellár asszony hivatalának portájánál. Jóllehet a méhek miatt valamikor persze már itt sem lehetett szolgálati fegyvert viselni. Utolsó óra, utolsó műszak vége, fennmaradó szabadnapok, nyugállomány. A méhészek, a viaszértékesítők, a csőcselék az ablak nélküli első emeleti kaptárban legalábbis így képzelik eltávozásomat.

KETTŐ

Soha nem voltam a technika ellensége. Ellenkezőleg, már kisfiú koromban barkácsoltam, és mindig volt fejem, és ha kellett, kezem is a durvább eszközökhöz és a finomabb gépecskékhöz. Egészen elfogadható mérnök válhatott volna belőlem. Miközben a méhek első próbaköreiket végezték, a méhészek hamar észrevették, hogy én vagyok a megfelelő fickó az átmenethez. A legokosabb gorillaként abban kellett segítenem nekik, hogy a

testőr speciést, a szuperszélesvállú főemlősöket, kedves kollégáimat fokozatosan feleslegessé tegyem. Mondhatjuk, hogy haladást értem el. Mondták is akkor, szemrebbenés nélkül: haladás. És sikerült. Méhidő. Viaszlepsejtek. Nyugalom a kaptárban. Legalábbis a mai napig.

Elméletben minden valamelyest intelligens gyermek megértheti, hogyan működik egy méh. A tisztességes mondatokban megfogalmazott magyarázat azonban a méhészeknek akkoriban nevetségesen nehezükre esett, amikor elkezdtek befészkelni magukat a kancellár asszony hivatalába. Nem akarok dicsekedni. De arra, amire az első méhek, ezek a futball-labda méretű, mulatságosan duruzsoló szörnyek képesek voltak, és amit a következő nemzedékek hamarosan meg fognak valósítani, kancellár asszonyunk egyetlen ravasz méhésze sem tudhatott volna magyarázatot adni.

Az öreg hölgy, aki már akkoriban is az volt, komolyan akart tájékozódni. A főnök tehát engem küldött el hozzá. A kancellár asszony egy teljes fél órácskát szentelt rám és a személyvédelem állítólagosan elkerülhetetlen jövőjére. Elbűvölő volt, és most is az, és a cselekvéskényszer kérdésében senki nem ismeri ki magát nála jobban. Csevegtünk, és nem tettünk lakatot a szánkra. Mézidő. De ez már réges-rég volt. Hány európai választást nyert meg azóta! Kancellár asszonyunk mint Grand Old Lady of Global Politics már rég felülemelkedett minden finnyásan kicsinyes időszámításon.

Számomra azonban, amikor egy asztalnál ülhettem vele, elkezdett ketyegni egy óra. Nem áltattam magam. Világos volt előttem, hogy a méhfejlődésnek már hamarosan el kell jutnia odáig, hogy bevonják eredeti, szoliter szolgálati fegyvereinket. Nem, én soha nem voltam a technika ellensége. Ellenkezőleg: én voltam az első részlegünkben, akinek akkoriban volt egy 3D nyomtatója otthon, éspedig olyan modell, amely több volt divatos játékszernél. Haladéktalanul hozzáláttam Heckler & Koch gyártmányú Mammutom másolásához. Csináld magad. Saját magamnak kevertem ki a hőálló műanyagokat. Alig több mint egy év után kezemben tarthattam a százszázalékosan fémmentes produktumot.

A pisztoly elkészítése azonban gyerekjáték volt a lőszer kifejlesztéséhez képest. Végül szükségem volt egy nagy sebességű hajtóműre, melynek molekuláris szagnyomából a méhek szuperérzékeny érzékelői, ha nem is azonnal, de az első lövedék kilövésével szinte egyidejűleg végzetes következtetéseket vonhatnak le.

Jó munkához idő kell. A szükség leleményessé tesz. Már egy fél örökkévalóság óta portai szolgálatra ítéltetem, amikor egy szabad hétvégén végre megkockáztathattam a hőn áhított szűzlövést odakint a Schorfheidében. A premier sikerült. Nem akarok dicsekedni. Amit az ember egyszer elsajátít, az el van sajátítva. És: a szaktudás még mindig aranyat ér! Az ezernyi darabra szétrobbant céltárgy, egy tűzjelzésre és rőt vadak számlálására rendszeresített, alacsonyan szálló erdei drón, egy ártatlan veterán csattogva zuhant le a brandenburgi égből.

ÉS HÁROM!

A kancellár asszony autója begördül. Elérkezett a nap. A nap, melyen – a méhészet és az in memoriam személyvédelem ügyében! – jó példával kell elől járnunk. Mintha kivételesen, ám érthető módon monológot folytatnék, ezt mormolom: „Itt van hát. Bizonyára értesítették, hogy ez az utolsó napom. Búcsúzóul biztosan megszorítja majd a kezemet.” Minden mesterkélttség ellenére ezt biztosan beveszik. Elvégre a méhészek nem idióták, de ők is csak emberek és kortársak, és mint kortársak és emberek tökhülyék, és béna a hallásuk.

Belépek az előcsarnokba. Az üvegajtók kitárulnak. Bejön a kancellár asszony. Háromlépésnyire mögötte egy fiatal női referens, akit eddig még soha nem láttam. Mind a négy belső méh levált energiatöltő készülékéről, és a két nő felé lebeg. A négy külső méh pontosan a küszöb fölött várakozik. Őrségváltás. A külső méhek a vadonatúj szabadtéri nemzedékhez tartoznak. Ha szorosan a kancellár asszony gépkocsija fölött végigsurrogna a főváros utcáin, kamuflázs-bordázatuktól szinte láthatatlanná válnak. Itt azonban, a bejárat kevert fényében tűrhető célt szolgálnak.

A kancellár asszony rám mosolyog, azután int a mutatóujjával. Senki sem tud úgy, mint ő, épphogy behajlított karral egyetlen ujjal inteni. A referens előrelép. A fiatal nő egy négyszögletű kis csomagocskát tart a bal kezében. Égszínkék ajándékpapír. Biztosan óra. Minőségi kronométer búcsúajándékként.

Észlelés, gondolat, kifejezés. Most nem ezt gondolom: Milyen kedves! Milyen elmés és kézenfekvő, hogy óráról van szó. Hanem ezt gondolom: De

miért a bal kézben? Lehet, hogy ez a számomra ismeretlen női személy balkezes. De akkor az előbb, miután megállt egy pillanatra, az előírt előre lépésnél miért a jobb lábát mozdította meg elsőként? És az utolsó lépésnél miért tért ki ferdén oldalra? Miért áll most szétterpesztett lábbal a kancellár asszony mellett, egyértelműen egy hangyányival nagyobb terpeszben, mint ahogy fiatal nők nadrágkosztümben vagy business-kosztümben szoktak állni főnöknőjük mögött vagy mellett?

Észlelés, gondolat, kifejezés. Négy belső méh, négy külső méh. Kilenc lövedék Mammut-másolatomban. Kilenc lövés. Nyolc méh. Nyolc lövés és egy kilencedik, közvetlenül a királynő feje fölött, hogy a tisztelt, a továbbra is védelemre érdemes, az évek múlásával álomszéppé lett, a cselekvéskényszerszongásában még mindig tanulni-szerető hölgynek megmutassam a szokásos méhészet határait.

– Nicole, kérlek! Légy oly kedves!

Nicole engedelmeskedik a kancellár asszonynak, és balját a kis csomagocskával felém fordítja, és – Ah! – ekkor az ajándék kisikamlík az ujjhegyei közül. Nem ezt gondolom: „Milyen ügyetlen!” Nem ezt gondolom: „A drága óra!” Azonnal megértem, hogy ez a lendület műve, ami most egyáltalán nem volt elkerülhető, mert Nicole ezzel egy időben jobb kezével előrántotta szolgálati fegyverét. A lehető legrövidebb úton, semmi felesleges mozdulat. Derék lány. Semmi hadonászás. Minden pontosan úgy zajlott, ahogyan azt a személyvédelmi alapkiképzésünkön tanították.

Akkoriban, az én időmben ezt még tükörfal előtt gyakoroltuk. Utána video-kiértékelés. Super slow motion. Nem akarok dicsekedni. De messze én voltam a legjobb az évfolyamon. Nos, anticipáltam Nicole csípőjének elfordulását. A térd minimális elmozdulása elkerülhetetlenül megelőzi ezt, és ezt lehetetlen edzéssel eltüntetni. És mivel üvegkalitkámból érkezvén savanyú ábrázattal és rogyott vállal azt színleltem, mintha valójában a fájó hátamhoz kapnék, és mivel kezem következképp már jobb vesém fölött volt, Mammutomat egy tizedmásodperccel sem később rántottam elő, mint Nicole.

– Fegyvert letenni! – hallják a mikrofonok, amint egyszerre üvöltünk. Ah, a fiatal kollegina és én egyformán jól tudjuk, hogy a méhek milyen gyorsan képesek feldolgozni az audioadatokat, és most a biztonság kedvéért mindkettőnket kénytelenek méhhülyének tartani. Mi ez! Mit jelentsen ez! Mi nem vagyunk méhészek. Mi a régi iskolához tartozunk. Nicole és én testőrök

vagyunk. Ahogy már ezerszer begyakoroltuk, mindegyikünk a fegyveréhez közel eső oldalt veszi célba, és Mammutját a magasba lendíti. Négy külső méh jut rám. Négy belső méh Nicole-ra.

A kancellár asszony a padlóra vetette magát. Mindkét keze pontosan úgy védi a tarkóját, ahogyan akkoriban, ősidőkkel ezelőtt – minden tiszteletem! – derekasan meg kellett tanulnia tőlem. Ne féljen, kancellár asszony! Ne aggódjon, királynő! Igen, nagy robajjal jár majd. De csak apró és egészen parányi szilánkok fognak hullani.

A méhészek hallják ezt. De túl későn hegyezik a fülüket. És egyúttal láthatják, ahogy a Mammutok üvöltése közepette nyolc képernyőn kihuny világuk világossága – a méhfény.

(Horváth Géza fordítása)

Georg Klein: *Méhfényben. Elbeszélések.* Fordította Horváth Géza. Gondolat Kiadó, Budapest, 2026. ISBN 978 963 556 750 8